

प्रतिदिन दैनिक अब ई-पेपरमा पनि : www.pratidindaily.com

हैजा नियन्त्रणका लागि १० लाख डोज भ्याक्सिन आइपुग्यो

भापा(प्रस) । एक महिनाभन्दा बढी समय देखि फैलिएको पर्सा (वीरगन्ज)को हैजा महामारी नियन्त्रणमा नआएपछि सरकारले भ्याक्सिन दिने भएको छ।

दूषित पानीको सेवनबाट हुने हैजाको एउटै केशलाई पनि जनस्वास्थ्यको हिसाबले महामारी सरह मानिन्छ। यही हैजा संक्रमणले महिना दिनभन्दा बढी समयदेखि वीरगन्जमा फैलिएको छ। तर अहिलेसम्म वीरगन्जको हैजाको न स्रोत पत्ता लागेको छ, न नियन्त्रणमा आएको छ।

यसरी समुदायमा नै फैलिएको हैजा नियन्त्रणमा नआएपछि स्वास्थ्य तथा जनसंख्या मन्त्रालयले वृहत भ्याक्सिन अभियान सुरु गर्न लागेको हो। जसको लागि हालै मात्र विश्व स्वास्थ्य संगठनको समन्वयमा गाभी र अन्तर्राष्ट्रियमा हैजा महामारीमा सहयोग गर्दै आएको संस्था आइसिसिजैगंको सहयोगमा १० लाख १८ हजार डोज ‘ओरल कलेरा भ्याक्सिन’ काठमाडौँ आएको हो।

स्वास्थ्य सेवा विभाग, परिवार कल्याण महाशाखाका खोप शाखा प्रमुख डा अभियान गौतमका अनुसार उक्त भ्याक्सिन हाल टेकुस्थित केन्द्रीय भण्डार कक्षमा रहेको छ। खोप शाखा प्रमुख डा गौतमले भने ‘ १० लाख १८ हजार डोज खोप ओरल कलेरा भ्याक्सिन आइपुगेको छ अब हामीले दशैँलगत्तै हाल हैजा फैलिरहेको क्षेत्र वीरगन्जमा पठाउंछौँ’।

डा गौतमले दशैँलगत्तै हाल हैजा संक्रमण फैलिएको पर्साको १४ वटा र बाराको ६ वटा स्थानीय तहमा अभियानकै रुपमा उक्त भ्याक्सिन दिइने तयारी भएको बताए। ‘ भर्खरै भ्याक्सिन आइपुग्यो अब दशैँलगत्तै उक्त खोप बारा र पर्साका २० वटा स्थानीय तहमा अभियानकै रुपमा दिने तयारी गरिएको छ’ खोप शाखा

प्रमुख डा गौतमले भने।

जिल्ला स्वास्थ्य कार्यालय पर्साका जनस्वास्थ्य अधिकृत तथा पानीजन्य संक्रमणका फोकल पर्सन जैमद ठाकुरका अनुसार हैजा संक्रमण भदौको पहिला हप्तादेखि देखिन थालेको हैजा महिनाको अन्तिम दिनहरूमा कम हुँदै गएको थियो। तर पछिल्लो ३/४ दिनयता गम्भीर

प्रकारका भाडापखालाका विरामीहरू अस्पताल आउने संख्या पुन: बढेको छ। ठाकुरका अनुसार हालसम्म १ हजार ६ सय २९ जनामा गम्भीर प्रकारको भाडापखाला र २ सय ४५ जनामा हैजा पुष्टि भइसकेको छ। आइतबार मात्रै थप ७ जना हैजाका नयाँ विरामी भेटिएका छन्।

यसले वीरगन्जको हैजा समुदायस्तरमा नै फैलिएको र अझै नियन्त्रण नआएको पुष्टि भएको छ। पानीजन्य संक्रमणका फोकल पर्सन ठाकुरले भने ‘ भदौको अन्तिम दिनहरूमा संक्रमितको संख्या एकदमै घट्दै गएर नियन्त्रणमा थियो तर असोज लागेपछि फेरि गम्भीर प्रकारका भाडापखाला लागेर आउने विरामीको संख्या ह्वातै बढेको छ यसले गर्दा अझै संक्रमण

नियन्त्रण भए जस्तै देखिएको छैन’।

चार वर्षअघि कपिलवस्तु जिल्लामा हैजा फैलिएपछि स्वास्थ्य तथा जनसंख्या मन्त्रालयले डब्ल्यूएचओसँग मागेर कपिलवस्तुको हैजा प्रभावित क्षेत्रका अढाई लाखभन्दा बढी बासिन्दालाई ‘ओरल कलेरा भ्याक्सिन’ दिएको थियो।

त्यस समयमा सनोफी हेल्थ केयर इन्डिया

प्रालिले बनाएको उक्त ओरल भ्याक्सिन विश्व स्वास्थ्य संगठन, गाभी र युनिसेफको ग्लोबल स्टकपाइलमा रहेको खोप युनिसेफको सप्लाई डिभिजन नेटवर्क हुँदै नेपालमा दुई लाख ५२ हजार ३३६ मात्रा आएको थियो।

त्यसबेला कपिलवस्तुको कृष्णनगर नगरपालिका-९ बाट असोजको मध्यमा सुरु भएको भाडापखालाको प्रकोप शिवराज नगरपालिका, विजयनगर गाउँपालिका र यशोधरा गाउँपालिकाका बासिन्दामा समेत देखा परेको थियो। त्यसबेला अस्पतालमा भर्ना भएका विरामीमा दिसा परीक्षण गर्दा उनीहरूमा हैजा भएको प्रमाणित भएको थियो।

दूषित पानीजन्य संक्रमणबाट हुने गम्भीर रोगमध्ये एक हो हैजा महामारी। नेपालमा वर्षातको समयमा हैजा संक्रमणले सताउने गछी

यसअघि २०६६ सालमा जाजरकोटमा हैजा संक्रमण फैलेँदा महामारीकै रूप लिएको थियो। त्यसबेला जाजरकोटबाट फैलिएको हैजा सुर्खेत, दैलेख, रुकुम, रोल्पा लगायत सात जिल्लामा देखा परेको थियो।

त्यतिखेर त्यहाँ हैजाकै कारण धेरैको ज्यान गएको थियो भने त्यहाँका ६० हजारभन्दा धेरै जनतालाई उपचार गराउनु परेको थियो।

काठमाडौँ उपत्यकामा पनि सन् २०१५ र २०१६ यता हैजाका विरामी फाट्टफुट्ट देखिएका थिए। नेपालमा वि.सं. १९९० सालको भूकम्पपछि काठमाडौँ उपत्यकामा हैजा महामारीकै रूपमा फैलिएको इतिहास छ।

उस्तै खालका लक्षणहरू देखिने हुँदा धेरै मानिस हैजा र भाडापखालाबाट भुक्किने गरेको पाइन्छ। तर हैजाको जीवाणु शरीरमा प्रवेश गरेपछि मानिसहरूलाई निरन्तर दिसा लाग्छ। उनीहरूको दिसा धेरै पातलो हुने गछी। डा बुढाथोकीका अनुसार दिसाबाट चामलको चौलानीजस्तो तरल पदार्थ मानिसको शरीरबाट निरन्तर बगिरहन्छ। त्यसो हुँदा विरामीको शरीरलाई आवश्यक तत्व पनि शरीरबाट बाहिरिन्छन्। शरीरलाई आवश्यक पर्ने तत्व न्यून हुँदै जान्छ। पटकपटक बान्ता आउने, पेट वा खुट्टाका मांसपेशी बाउँडिने जस्ता समस्या अधिकांश विरामीमा देखिने उनले उनको भनाइ छ। तरल पदार्थ धेरै खेर जाने भएकाले विरामीलाई धेरै तिर्खा लाग्ने उनले बताए। विरामी धेरै थाक्ने र धेरै खटपट हुने उनको भनाइ छ। केही मानिसमा हैजाको लक्षण नदेखिए पनि सङ्क्रमण भएको हुनसक्छ र उनीहरूको दिसामार्फत लगातार केही दिनसम्म हैजाको जीवाणु बाहिर निस्कन्छ। अधिक कमजोरीका कारण केही मानिसहरू बेहोस नै हुनसक्ने उनले बताए।

आगजनी र तोडफोडमा दलकै युवाहरूको संलग्नता

भापा । भदौ २३ गते काठमाडौँमा भएको जेन-जी प्रदर्शनमाथि सुरक्षाकर्मीले गोली चलाउँदा १९ जनाको ज्यान गएपछि, भोलिपल्ट भएको देशव्यापी विरोध कार्यक्रम हिसात्मक बन पुग्यो। सिंहदरबार, न्यायालय, संसद भवन तोडफोड गरेर जलाइयो। छानी छानी नेता र व्यापारिक केन्द्रमाथि आक्रमण भयो। दलका पार्टी कार्यालय जले। विद्यालय जलाइयो। भाटभटेनी जस्ता ‘शपिड सेन्टर’ र हिल्टन जस्ता तारे होटल तारोमा परे। त्यहाँ आगजनी र लुटपाट गरियो। संघीय राजधानीमा भएको यस्तो विध्वंसबाट सुदूरपश्चिम प्रदेश पनि बैँच्च सकेन। तोडफोड र आगजनीले यो प्रदेशले निकै क्षति ब्यहोर्‍यो। विशेष गरी प्रदेश राजधानी धनगढीमा रहेका सरकारी भवनहरूमाथि आक्रमण भयो।

धनगढीमा भएको त्यस दिनको तोडफोड र आगजनीमा विभिन्न स्वार्थ समूह र दलका युवाहरूको संलग्नता ‘डिजिटल फूटप्रिन्ट’ मार्फत खुल्न थालेको छ। विस्तारै प्रत्यक्षदर्शीहरूले पनि मुख खोल्न थालेका छन्। नीति तथा योजना आयोगका सदस्य नृप सुनारले आफू बल्लबल्ल मृत्युको मुखबाट उम्किएको अनुभव सुनाए। आन्दोलनकारीले मुख्यमन्त्री कार्यालय घेराउ गर्न थालेपछि पछाडिको ढोकाबाट भागेर ज्यान जोगाएको बताउने सुनार भन्छन्, ‘ एकछिनपछि सामाजिक सञ्जालमा भिडियोहरू आउन थाल्यो। त्यसमा नेविसंघ, तरुण दल र युवा संघका भाइबहिनीहरूले आगजनी र तोडफोड गरिरहेका देखिन्थे’। उनको भनाइमा त्यो भीडमा भरतविक्रम शाह एकदमै उग्र देखिन्थे। उनकी आमा चन्द्रलक्ष्मी शाह नेपाली कांग्रेस, जिल्ला सदस्य हुन्।

मुख्यमन्त्री कार्यालयबाट शुरु भएको त्यो दिनको तोडफोड र आगजनी सरकारी कार्यालय, नेताहरूको घर, सरकारी गाडी र प्रमुख दलका कार्यालयमाथि केन्द्रित थियो। एउटा समूहले धनगढी बजारबाट १६ किमी उत्तरमा पर्ने अत्तरियामा रहेको एमाले पोलिटब्यूरो सदस्य तथा पूर्वमन्त्री लेखराज भट्टको घरमा तोडफोड र

आगजनी गर्‍यो। लेखराजका भाइ गोकर्ण भट्टका अनुसार, त्यस दिन आगजनी र तोडफोड गर्ने व्यक्तिहरू राप्रपा र एमालेका कार्यकर्तासहित केही व्यापारीहरू पनि थिए। गोकर्ण भन्छन्, ‘तोडफोड, आगजनीमा २ वटा घर, ट्र्याक्टर परे। खाद्यान्न लगायत लताकपडा लुटे। २२ तोला सुनको गहना र तीन लाख नगद गरी पाँच करोडभन्दा बढीको क्षति भएको छ।’

मानव अधिकारकर्मी गोमा आचार्यले त्यस दिनको सामाजिक सञ्जालमा तोडफोड तथा आगजनीका छरपस्ट तस्वीर र भिडियोहरूमा विभिन्न दलका युवाहरू नै अग्रपंक्तिमा देखिन्। कञ्चनपुर, दोधारा-चाँदनी

नगरपालिकाको तरुण दलका सभापति सदिप बस्नेतले टिकटकमा सार्वजनिक गरेको भिडियोमा नेपाली कांग्रेस पार्टी कार्यालय, एमाले पार्टी कार्यालय, नगरप्रमुख पदम बोगटीको घर, प्रदेश सभा सदस्य प्रकाश रावलको घर र पूर्वनगर प्रमुख सुरेन्द्र विष्टको घर ध्वस्त पारेको स्वीकारेका छन्। उनले त्यही भिडियोमा नेताहरूको घर छानी छानी खोच्ने धम्की दिएका छन्। अहिले भने उनले यो टिकटक हटाएका छन्। धनगढी] वडा नम्बर- १ मा रहेको नेकपा एमाले जिल्ला पार्टी कार्यालयमा पनि आक्रमण भएको थियो। त्यस दिन जिल्ला अध्यक्ष यज्ञराज ढुंगाना काठमाडौँमा थिए। उनी भन्छन्, ‘पार्टी कार्यालयमा तोडफोड गर्ने उग्र युवाको भिडियो सार्वजनिक भएपछि को होला भनेर सोधिखोजी गर्दा उनी धनगढी उपमहानगरपालिकाका पूर्वप्रमुख नृप वडको छोरा निखिल वड पो रहेछन्।

नृप वड नेपाली कांग्रेसका केन्द्रीय सदस्य हुन्। ढुंगानाको भनाइमा आन्दोलनमा पार्टीभित्रका असन्तुष्ट कार्यकर्ताहरूको सहभागिता देखिन्छ। जेन-जी आन्दोलनमा दलकै युवाहरू किन संलग्न भए? किन ती आफ्नै दलसम्बद्ध भौतिक संरचना र नेताका घर तोडफोड गर्न अग्रसर भए? हेमराज जोशीसहित एमालेका जेन-जी समूहले भदौ २७ गते ‘पार्टी रिफर्म रिच्योलूसन’ फेसबुक खोलेर दललाई लोकतान्त्रीकरण गर्ने भन्दै अभियान थालेका छन्। यो पेज विभिन्न विषयमाथि गरेको छलफलको निचोड नेतृत्वसमक्ष राखेर बहस गर्न भनी खोलिएको हेमराजको भनाइ थियो। जेन-जी आन्दोलनको मर्म मर्न नदिने

जिल्ला अध्यक्ष कुबेर खड्का पनि जेन-जी आन्दोलनमा थिए। खड्का भन्छन्, ‘भदौ २३ को आन्दोलनको सवाल एकदमै सान्दर्भिक थियो। तर भोलिपल्ट आन्दोलन ‘हाइज्याक’ भयो र वितण्डा मच्चियो। त्यसको फाइदा दलका कार्यकर्ताले रिसइवी साँध्न पनि उठाएको देखिन्छ।’ खड्काको भनाइसँग नेपाली कांग्रेसको भ्रातृसंगठन तरुण दलका जिल्ला सदस्य नवीन रावलको कथन मिल्दोजुल्दो छ। रावलका अनुसार, भदौ २४ गतेको भीडमा कोही ‘राजा चाहियो’ भन्दै उफ्रिरहेका थिए भने केहीले अराजकताबाट फाइदा उठाइ लुटपाट गरिरहेका थिए। अधिकांश दल सम्बद्ध युवाहरू भने देशमा भ्रष्टाचार बढेकै कारण रिस पोख्न भदौ २३ गतेदेखि नै आन्दोलनमा सहभागी थिए। उनी भन्छन्, ‘त्यही भएर जेन-जीहरू आफ्नै नेता र दल विरुद्ध सडकमा ओर्लिए। सरकारले दमन गरेर त्यो आक्रोशलाई भन्न भड्काइदिएपछि भदौ २४ को घटना भयो।’

धनगढी नजिकैको कैलारी गाउँपालिकामा भएको एउटा घटनाले पनि त्यस्तै संकेत गछी। विभिन्न

दलसम्बद्ध युवाहरूले भदौ २३ मा मारिएकाहरूको स्मरणमा गाउँपालिका कार्यालय परिसरमा शोकसभाको आयोजना गरेका थिए। त्यहाँ बेलुकी मान्छेको जमघट भइरहेको थियो। अचानक त्यहाँको वातावरण भ्रगडामा परिणत भयो। कार्यक्रम स्थलमा छिरेका राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टीका स्थानीय नेता भ्रनक खनाल, नेपाली कांग्रेस क्षेत्रीय सचिव राजु बराल, कांग्रेस कार्यकर्ता एकेन्द्र बोहरा, नागरिक उन्मुक्ति पार्टीका स्थानीय नेता रमिट वली, कैलारी गाउँपालिका वडा नं. २ विजयपुरस्थित राष्ट्रिय माविका व्यवस्थापन समितिका अध्यक्ष नवीन बोहरा र नमूना होटलका सञ्चालक तेज बरायल लगायतका व्यक्तिहरू ढोकाभित्र छिरेर निहुँ खोज्दै तोडफोडमा उत्रिए। उनीहरूले गाउँपालिका भवन तोडफोड र आगजनी गरे।

तोडफोड सम्बन्धमा शोकसभा आयोजना गर्ने एक जना दलका स्थानीय कार्यकर्ताको भनाइमा २०७९ सालको स्थानीय निर्वाचनमा आफूलाई गाउँपालिका अध्यक्षको टिकट नदिएपछि दलमा विद्रोह गरेका नवीन बोहराले स्वतन्त्र उम्मेदवारी दिए, तर उनी हो। अध्यक्षमा नेपाली कांग्रेसकै राजसमझ चौधरीले जिते। त्यसैले नवीनले आफ्ना साथीहरू ल्याई शोकसभा बिथोल्नुका साथै गाउँपालिका नै तोडफोड र आगजनी गरिदिएको नाम बताउन नचाहने ती कार्यकर्ता सुनाउँछन्।

भदौ २४ गतेको तोडफोड र आगजनीमा सुदूरपश्चिम प्रदेश सरकारले दूलो क्षति ब्यहोर्नु पर्‍यो। घटनामा ११५ वटा सरकारी कार्यालयमा तोडफोड र आगजनी भयो। १२४ वटा चारपाग्रे गाडी, ६ वटा तीन पात्रे, ५५४ वटा, १५ वटा मोटरसाइकल, ६९९ वटा सवारी साधन ध्वस्त पारिएको प्रदेश प्रहरी कार्यालयका डीआईजी डम्पर बिकले जानकारी दिए। उनका अनुसार ३५ वटा सर्वसाधारणको घर, विभिन्न दलका ३४ वटा कार्यालय र १६ वटा प्रहरी कार्यालयमा तोडफोड र आगजनी भएको छ। डीआईजी

विश्व ट्रेलमा सुनमायाले जितिन् ऐतिहासिक रजत पदक

भापा(प्रस) । नेपालकी अल्ट्रा धाविका सुनमाया बुढाले तेस्रो संस्करणको विश्व माउन्टेन तथा ट्रेल रन च्याम्पियनसिपमा ऐतिहासिक रजत पदक जितेकी छन् । स्पेनको क्यानफ्रान्कमा सम्पन्न प्रतियोगितामा सुनमायाले ८२ किलोमिटर लामो दूरीको ट्रेल रनमा

दोस्रो स्थान हात पारेकी हुन् । उनले निर्धारित दूरी १० घण्टा २३ मिनेट ०३ सेकेन्डमा पूरा गरेकी थिइन् । यस इभेन्टमा सुनमायालाई उछिन्दै अमेरिकी धाविका केटी रिचर्डेले ९ घण्टा ५७ मिनेट दुरी पूरा गरिन् । इटालीकी फावियो कोन्टी १० घण्टा ३५ मिनेटबाट कांस्य जित्न सफल भइन् । विश्व माउन्टेन रनिङ एसोसिएसनले आयोजना गरेको प्रतियोगितामा पहिलो पटक विश्व एथलेटिक्स र इन्टरनेसनल एसोसिएसन अफ अल्ट्रा रनसले सहकार्य गरेका थिए । प्रतियोगितामा ८० देशका १ हजार ७ सय खेलाडी सहभागी थिए ।

यो अहिलेसम्मकै सबैभन्दा ठूलो सहभागिता रहेको थियो । नेपाल एडभेन्चर रनिङ महासंघले नेपालबाट सुनमायासहित सुमन कुलुङ, सान्ने शेर्पा र मनकुमार रोकालाई प्रतियोगितामा सहभागी गराएको थियो । ८२ किलोमिटर लङ ट्रेलमा सुमन

प्रायोजकको सहयोगबाट तयारी र सहभागिता जनाएका थिए । सुमनलाई अस्ट्रियाको डा. फिनिग्रड स्वार्जेनबाकर फाउन्डेसनबाट समर्थन प्राप्त भएको थियो भने सुनमाया र मनकुमार मगरलाई कैलाश फुगा एसिया प्यासिफिक एडभेन्चर एथ्लेट्स टिम र प्रशिक्षक एन्डी डुबोइसले सहयोग गरेका थिए । सान्नेले पनि कैलाशलाई प्रायोजक बनाएका थिए ।

यो ऐतिहासिक उपलब्धि हासिल गर्न सुनमायालाई २०२४ सिजनले विशेष भूमिका खेप्यो । स्पेनको ट्रान्सभर्केनिया ८० किलोमिटरमा दोस्रो भएकी थिइन्, जसले उनलाई विश्वको उत्कृष्ट ट्रेल रनमा स्थापित गर्ने मार्गप्रशस्त गरेको थियो ।

अन्तर्राष्ट्रिय यात्राका लागि नेपालीले पहुँच पाउनु अतुलनीय चुनौती भएको बताउँदै टिम संयोजक प्रीति खत्राले भनिन्, ‘सुनमायाको नतिजाबाट व्यक्तिगत रूपमा पनि एकदमै गौरवान्वित छु । यो अद्भूत सफलतामा हिस्सेदार बन पाएकोमा आफूलाई भाग्यमानी ठान्छु । नेपाली टोलीलाई समन्वय गर्न सक्षम भएकोमा खुसी छु, जसले यो विश्वस्तरीय प्रदर्शनीबाट नेपालको सान बढेको छ । अन्तर्राष्ट्रिय अल्ट्रा-दौडमा नेपालको उदाउँदो उपस्थितिलाई यसले उजागर गरेको छ ।’

ओली र लेखक लगायतसँग दसैँपछि बयान

भापा(प्रस) ।भदौ २३ र २४ भएको जेनजी आन्दोलनका क्रममा भएको जनधन क्षतिबारे जाँचबुझ गर्न गठित गौरीबहादुर कार्की नेतृत्वको आयोगले तत्कालीन प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओली र गृहमन्त्री रमेश लेखकसहितका उच्च अधिकारीलाई अनुसन्धानको दायरामा राख्दै बयान लिने तयारी गरेको छ । जाँचबुझ आयोगले आइतबारमात्रै ओली र लेखकसहित पूर्वगृहसचिव गोकर्णमणि ढुवाडी, राष्ट्रिय अनुसन्धान विभागका पूर्वप्रमुख हुतराज थापा र काठमाडौँका

तत्कालीन प्रमुख जिल्ला अधिकारी छविबाल रिजालको पासपोर्ट रोक्कासहित उपत्यका छाड्नुपर्दा आयोगको अनुमति लिएर मात्र छाड्नुपर्ने निर्णय गरेको थियो ।

‘भाइ २३ र २४ गतेको घटनाहरूको छानबिन तथा जाँचबुझको सिलसिलामा तपसिल बमोजिमका व्यक्तिहरू अनुसन्धानको दायरामा रहेको हुँदा निजहरूको विदेश भ्रमण रोक लगाउन आवश्यक कारबाही गर्नुहुन तथा छानबिनका लागि कुनै पनि समयमा आयोगमा उपस्थित हुनुपर्ने हुँदा आयोगको

आयोगका सदस्य विज्ञानराज शर्माका अनुसार पूर्वप्रधानमन्त्री ओलीसहितका पदाधिकारी अनुसन्धानको दायरामा रहेकाले अब उनीहरूसँग प्रतिक्रिया मिलाएर बयान लिने काम अघि बढ्ने छ । उनका अनुसार सोमबारबाट दसैँ बिदा परेकाले उनीहरूसँगको बयान लिने काम पनि दसैँपछि मात्र हुनेछ ।

दसैँमा राष्ट्रपतिको सन्देश निर्वाचन समयमै सम्पन्न गर्न संयमित बनेौं

भापा(प्रस) ।राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेलले तोकिएको निर्वाचन समयमै सम्पन्न गरी जनप्रतिनिधिमूलक संसद र सरकारको निरन्तरताका लागि सबैलाई संयमित हुन आग्रह गरेका छन्। वडादसैँ पर्वका अवसरमा सोमबार शुभकामना सन्देश जारी गर्दै राष्ट्रपति पौडेलले फागुन २१ र सरकारी निरन्तरताका लागि सबैलाई संयमित भई आवश्यक

सहकार्यको जरुरी औँल्याएका हुन् । ‘मुलुकमा उत्पन्न भएको विषय तथा असाधारण परिस्थिति एवम् मानवीय क्षति तथा सरकारी, संस्थागत र निजी क्षेत्रमा भएको भौतिक तथा अन्य क्षतिलाई उपयुक्त व्यवस्थापन गरी तोकिएको निर्वाचन समयमै सम्पन्न गरी जनप्रतिनिधि मूलक संसद र सरकारको निरन्तरताका लागि सबैलाई संयमित भई आवश्यक

मानसिक स्वास्थ्य प्रति सचेत बनेौं ।

- निराश हुनु,
- तनाव तथा चिन्तित महशुस हुनु,
- बेला बेलामा डर लाग्नु,
- बिनाकारण पसिना आउनु,
- गहिरो निद्रा नपर्नु,

मानसिक रोगका लक्षण हुन्

मानसिक समस्या निदानको लागि:

- नियमित व्यायाम गरौं,
- आफ्ना भावना खुल्ला रूपमा व्यक्त गरौं,
- परिवार र साथीहरूसँग समय बिताऔं,
- योग, ध्यान वा मनपर्ने गतिविधिमा संलग्न ह्वौऔं,
- आवश्यक परेमा चिकित्सकसँग परामर्श गरौं

सम्पादकीय

विजयादशमीको शुभकामना

२०८२ सालको दशैंको रौनकले आमनेपालीको घरआँगनमा उत्साह छाएको छ । यो चाड मनाउन देश-विदेशमा रहेका नेपाली आआफ्नो कर्मथलो छाडेर गाउँघर फर्किने क्रम तीव्र छ । सडक, बजार, सार्वजनिक यातायातका क्षेत्रमा देखिएको मानिसको बाक्लो उपस्थितिले दशैंको रौनक स्पष्टै भल्कन्छ । हरेक नेपाली धार्मिक तथा सांस्कृतिक पर्व दशैंलाई उत्साह, उमङ्ग एवं हर्षोल्लासका साथ मनाउन आतुर देखिन्छन् । वैदिक सनातन कालदेखि मनाइँदै आएको विजयादशमीले आसुरी शक्तिमाथि सत्यको विजयको सन्देशलाई प्रवाहित गरिरहेको हुन्छ । मातृ शक्तिको महत्तामा आधारित नवरात्रिका नौ दिनमा जगत्जननी भगवती नवदुर्गाका नौ अवतार शैलपुत्री, ब्रह्मचारिणी, चन्द्रघण्टा देवी, कुष्माण्डा देवी, स्कन्दमाताको पूजा-आराधना गरिन्छ ।

यसैगरी देवीका अन्य अवतार कात्यायनी देवी, कालरात्रि, महागौरी, सिद्धिदात्रीलाई पनि यी नौ दिनमा भक्तिपूर्वक पुजिन्छन् । नवरात्रिका नौ दिनमा मातृ शक्तिको पूजा-आराधनापश्चात् दशैं दिन (विजयादशमी)मा विजयोत्सवका रूपमा मान्यजनबाट रातो टीका र जमरा ग्रहण गर्ने प्रचलन छ । मुलुकका केही स्थानमा दशमीकै दिन मात्र टीका ग्रहण गर्ने प्रचलन रहे पनि धेरैजसो स्थानमा यो क्रम दशमीपछिका पाँच दिन अर्थात् पूर्णिमासम्म नै रहन्छ । आफ्ना कुल धर्म, रीतिरिवाजअनुरूप टीकाको रङ, जमरा वा फूलमा विविधता हुनसक्ने भए पनि अधिकांश नेपालीले यो परम्परालाई आत्मसात् गरिरहेको अवस्था छ । यस अर्थमा नेपाली-नेपालीबीच सामाजिक एकता कायम राख्न दशैंको विशेष योगदान रहेको पाइन्छ । साथै वर्तमानको व्यस्त समयमा टीका थान्ने तथा भेटघाटका कारण पनि पारिवारिक सम्बन्ध नवीकरण तथा पारिवारिक पुनर्मिलनको चाडका रूपमा समेत यसलाई लिने गरिन्छ । यो दशैंको महत्वपूर्ण पक्ष हो । यी तथ्यबाट पनि नेपालका विभिन्न जातजातिका नेपालीमाझ दशैं पर्वको विशिष्ट स्थान रहेको स्पष्ट हुन्छ ।

आर्थिक, सामाजिक तथा धार्मिक दृष्टिकोणबाट समेत दशैं महत्वपूर्ण चाड हो । आर्थिक दृष्टिकोणबाट हेर्दा दशैंका बेला मात्र नेपालको कुल वार्षिक आर्थिक गतिविधिको करिब एकचौथाइ अंश ओगट्ने गर्छ । आर्थिक गतिविधिलाई चलायमान गराउन यो चाडको महत्वपूर्ण भूमिका रहेको तथ्यलाई बेवास्ता गर्न मिल्दैन । बजार चलायमानको गतिले पनि अर्थतन्त्रको तस्बिर स्पष्ट पाछ्छ । ऋणधन गरेर भए पनि आफ्नो गच्छेअनुसार दशैं मान्ने हाम्रो विगत छ । नेपालीमाझ सांस्कृतिक एकता कायम गर्न दशैंले मह॰वपूर्ण भूमिका निर्वाह गरेको छ । केही वर्षअघिसम्म दशैंलाई आत्मसात् नगर्ने प्रवृत्ति देखिए पनि अहिले यसमा सुधार आएको छ । धार्मिक कट्टरतालाई पर सारेर हेर्दा हिमाल, पहाड, तराईका नेपालीका साभ्ना सांस्कृतिक चाडका रूपमा यसको महत्व विशिष्ट खालको छ ।

माता दुर्गा भवानीले कर्मठ, इमानदार तथा योग्य प्रतिनिधि चयनका निम्ति सबै मतदातालाई आशीर्वाद प्रदान गर्नु । सबैलाई विजया दशमीको शुभकामना ।

• प्राडा.शान्तिकृष्ण अधिकारी

भदौ २३ गतेको प्रदर्शन केका लागि थियो ? उक्त दिनको आन्दोलन कसका विरुद्धमा थियो ? प्रदर्शनमा केति जना सहभागी थिए ? प्रदर्शनमा सडकमा सहभागी हुन नगएका तर घरैमा बसेर समर्थन कतिले जनाएका थिए ? यस्ता विषय राजनीतिक दलको नेतृत्व र तिनका नेताले जानकारीमा राखेका थिए होलान् । दुई दिनकै आन्दोलनबाट सताच्युत भएपछि र उक्त आन्दोलनको परिणाम भुक्तभोगी बन्न पुगेपछि दलका विशेष गरी आन्दोलनका तारो बनेका नेताले उपयुक्त मार्ग रोज्नान् भन्ने ठानिएको थियो तर आजका मितिसम्म फलदायी कुनै कदम चालेका छैनन् ।

भदौ २४ गतेको विध्वंसमा जेनजीबाहेक अरूको घुसपैठ भएको र त्यसका कारण अस्वाभाविक परिवर्तन गर्न बाध्य भएको विश्लेषण गर्दै दलीय सत्ताको बागडोर कालान्तरसम्म नछाड्ने मुडमा नेताहरू पुगेको अनुभव भएको छ । २४ गतेको ध्वंस बेग्लै कुरा हो र यसको विरोध सबैले गरेका छन् । विध्वंसमा सहभागी सबै कारवाहीको दायरमा आउनु पर्छ भन्ने माग र दबाब चौतर्फी छ । दलभित्र आन्दोलन आफ्नाविरुद्धको होइन भन्ने व्याख्या हुन थाल्यो भने त्यो देशकै लागि दुर्भाग्य हुने छ । २४ गतेको अराजक भिडलाई छाडेर आफ्नाविरुद्धमा २३ गते शान्तिपूर्वक सडकमा उत्रिएका हजारौँ युवाको उपस्थितिलाई बर्खाँस्दिछ देश चलाएर आएकाहरूले देखेकै थिए । सडकमा उत्रिएकाहरूमाथि घरमै बसेर टेलिभिजन हेर्ने लाखौँको पनि समर्थन थियो भनेर बुझाउनुपर्ने हो भने राम्राम भन्नुसिबाय केही बाँकी रहँदैन ।

अबका दिनमा निष्फलङ्क नेताका कौधमा पाटी सुमेर आफू अभिभावकको भूमिकामा बस्न रुचाउने हो भने मात्रै दशकौँ सङ्घर्ष गरेका दलहरूको अस्तित्व कायम रहिरहन्छ भन्ने बुझ्न ढिला गर्नु हुन्न । नेपालमा प्रजातन्त्र,

लोकतन्त्र र गणतन्त्र ल्याउन जीवनभर सङ्घर्ष गरेका पूर्वजलाई चिरस्मरणीय बनाइरहन पनि नेताहरूले समयमै बुद्धि पुर्‍याउनु पर्छ । आफैँले गरेको योगदानमा जति घुनपुतली लाग्यो लाग्यो अरू बढ्दैन नदिन होसियार हुनुपर्ने हो तर आफ्नै इतिहासमा कालो पोतै दललाई समेत दलदलमा लैजाने काम गरे भने जनताले के नै पो गर्न सक्छन् र ?

प्रधानमन्त्री सुशीला कार्कीले राष्ट्रका नाममा गर्नुभएको सम्बोधन, प्रधानमन्त्रीको नियुक्ति हुँदै गर्दा राष्ट्रपति कार्यालयबाट प्रकाशित विज्ञप्ति र जेनजीका मागलागतका कारणले गर्दा विसं २०८२ फागुन २१ गते आमनिर्वाचन हुने सुनिश्चित जस्तै छ । नियमित प्रक्रियामा गएको भए २०८४ मा हुने चुनाव विशेष परिस्थितिले गर्दा दुई वर्षअघि नै हुन लागेको छ । नेकपा (एमाले) ले भन्ने गरिरहेको त्यो मिसन ८४, राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टीले ८४ मा देखाइदिन्छौँ भनिरहेकै थियो र नेपाली काग्रेस भने सदा भैँ मौन थियो । अन्य दल पनि ८४ मा केही न केही गरौँला नै भनिरहेका थिए भने माओवादी केन्द्रको आवाज त भन्न बुल्दन् थियो । देखाइदिन्छु भन्नेलाई युवापुस्ताको आन्दोलनले दुई वर्ष पर्खन नपर्ने अवस्था उत्पन्न गरिदिएको छ ।

राष्ट्रपतिको अथक परिश्रम र प्रधानमन्त्रीको सम्बोधनबाट यही संविधानबमोजिम निर्वाचन हुने लगभग निश्चित भएको छ । भ्रष्टाचारको अन्त्य र सुशासनको माग राखेर जेनजीको आन्दोलन आरम्भ गरिएको भए पनि समापनको समयमा आइपुग्दा कार्यकारी प्रधानमन्त्रीको मागसमेत थपिएको छ । यद्यपि प्रधानमन्त्रीको सम्बोधनले त्यसलाई फरक फरक धारणा प्रस्तुत भइरहेको हुँदा एउटै पार्टीमा आबद्ध भएर मुलुकको नेतृत्व युवाले नै लिने भन्ने हुन्छ कि हुँदैन हेर्न केही समय पर्ख्ने पर्छ । यद्यपि विभिन्न नाम दिएर दल खुल्ने सम्भावना भने प्रस्टै छ । भोलिको प्रतिस्पर्धा भनेको यिनै जेनजीले खोलेका दल र पुराना दलका बिचमा हुने पनि निश्चित छ । पखाइ यसैको मात्रै हो कि पुराना दलमा केही सुधार भएर प्रतिस्पर्धामा बराबरी हुने अवस्था आउँछ कि ब्राजिल र नेपालका राष्ट्रिय टिमका बिचमा फुटबल खेले जस्तो हुन्छ भन्ने मात्रै हो ।

संविधान संशोधन वैधानिक प्रक्रियाबाटै गर्नु पर्छ । जुन काम अब आउने नयाँ संसद्ले गर्छ भनेपछि विसं २०६२/६३ को जनआन्दोलनमा रात पसिना बगाएकाको

सम्मान जोगिएको छ, यद्यपि संविधानका कतिपय प्रावधान जस्ताको तस्तै राखेर निर्वाचनमा जाँदा भने जेनजी युवाले आशा गरेका कतिपय परिवर्तन प्राप्त हुन कठिन भने पर्छ । जेनजीले मात्रै होइन कि मुलुकमा राजनीतिक व्यक्तिले गरेको दोहनबाट आजित भएका अन्य पुस्ताका सर्वसाधारणले गरेको आशामा समेत तृषारापात हुन पुगेको छ ।

प्रधानमन्त्रीको सम्बोधनमा दलहरूलाई समेत सम्बोधन गर्दै आगामी निर्वाचन सफल बनाउन सहयोगको अपिल गरिएको छ । यसले के प्रस्ट पाछ्छ भने भोलिको नेपाल सञ्चालन गर्ने दलले नै हो र बहुदलीय व्यवस्था नेपालबाट हटाउने प्रयत्न यो सरकारले गर्दैन । परिवर्तनलाई दिगो र संस्थागत बनाउन परिवर्तनलाई आत्मसात् गरेका दलका नेतासँग कुनै समन्वय गरेको त देखिएको छैन । मुलुकको भविष्य, लोकतन्त्रको प्रभाव र आमसर्वसाधारणको नियति भोलिका दिनमा पनि दलहरूकै काँधमा जानेमा शङ्का छैन । सबैले चाहेको यति मात्र हो कि दलहरू स्वच्छ होऊन्, दलका नेता सदाचारी बनून् र सरकार जनताप्रति उत्तरदायी होस् । दलमध्येका जतिले अबको गन्तव्य त्यतातिर केन्द्रित गर्न सक्छन्, तिनैको मात्रै अस्तित्व कायम रहने छ ।

जेनजीका पनि पक्कै दल खुल्छन् नै । सबै जेनजी पुस्ता एउटै साइलोमा बेरिएर एउटै राजनीतिक दल बन्ने सम्भावना क्षीण बन्दै गएको देखिन्छ । भदौ २३ र २४ गतेको प्रदर्शनपछि विभिन्न कितामा बाँडिएका र फरक फरक धारणा प्रस्तुत भइरहेको हुँदा एउटै पार्टीमा आबद्ध भएर मुलुकको नेतृत्व युवाले नै लिने भन्ने हुन्छ कि हुँदैन हेर्न केही समय पर्ख्ने पर्छ । यद्यपि विभिन्न नाम दिएर दल खुल्ने सम्भावना भने प्रस्टै छ । भोलिको प्रतिस्पर्धा भनेको यिनै जेनजीले खोलेका दल र पुराना दलका बिचमा हुने पनि निश्चित छ । पखाइ यसैको मात्रै हो कि पुराना दलमा केही सुधार भएर प्रतिस्पर्धामा बराबरी हुने अवस्था आउँछ कि ब्राजिल र नेपालका राष्ट्रिय टिमका बिचमा फुटबल खेले जस्तो हुन्छ भन्ने मात्रै हो ।

दलहरूका सबै नेता भ्रष्टाचारी र जनताका

नजरमा वाक्क लाग्ने भएका पनि छैनन् । मात्र नेतृत्व र नेतृत्वका नजिक रहेर राजस्वमा तर मार्न पल्केका राजनीतिकर्मीसँग जनता दिक्क भएका हुन् । प्रधानमन्त्रीको कुर्सी वा दलको सत्तामाथिको एकल प्राथमिकताबाट जनतामा क्रोध उत्पन्न गरेको हो । नेताहरूको सम्पत्तिमा भएको प्रगति, उनका सन्ततिको उन्माद, नेताहरूको र्खाफ, नेता र नेता सन्ततिको खुलेयाम भ्रष्टाचार आदि जस्ता विषयले सबैलाई निराश बनाइसकेको थियो । यही बेलामा युवाले प्रदर्शन गर्दा भ्रष्टाचारले प्राक्कएको सत्ता सहजै ढलेको हो । अन्य राष्ट्रिय र अन्तर्राष्ट्रिय कारण पनि होलान् तर सर्वसाधारणका नजरले देख्ने भनेको यही नै हो ।

दलहरूभित्रका इमानदार र स्वच्छ भनिएका पनि भ्रष्टाचारबाट आत्तिएकै थिए । स्वच्छहरू सञ्घटित भएर दाग लागेकालाई हटाउन सकिरहेका थिएनन् । दललाई जनताकेन्द्रित बनाएर लोकप्रिय बनाउनुको साटो दलभित्रका कार्यकर्ताका बिचमा ‘डन र धन’ को बल प्रयोग गर्दै नेतृत्वमा रहने प्रवृत्तिलाई निरुत्साहन गर्ने सामर्थ्य सादगी कार्यकर्ताको देखिन सकेको थिएन । यही मेषोमा जेनजीको प्रदर्शनले दललाई सचिन्ने बाटो र अवसर दुवै प्रदान गरेको छ तर पनि सुधारतर्फ उन्मुख हुने लक्षण देखिन सकेको छैन । विशेषतः काग्रेस, एमाले र माओवादी केन्द्रले आत्मसात् गर्न सक्नुपर्ने हो । यी तीन वटै दलका आजसम्मका क्रियाकलापले आन्दोलनको मर्म बुझ्लान् जस्तो लागेको छैन ।

एमालेका अध्यक्ष केपी शर्मा ओलीले नेतृत्व परिवर्तन हुँदैन भन्ने स्पष्ट सन्देश दिइसक्नुभएको छ । माओवादी केन्द्रका अध्यक्ष पुष्पकमल दाहालले पनि केन्द्रीय समिति भञ्ज गरेर महाधिवेशन आयोजक समिति गठन गरिसक्नुपर्छ । दुई कम्युनिस्ट नेताबाट यो वा त्यो नाममा आफ्नै वरिपरि दललाई घुमाइरहने सन्देश प्रवाह भइसकेको छ । काग्रेसका सभापति शेरबहादुर देउवा उपचाररत रहेका कारण हाल कुनै कदम नचर्चािएको भनिए पनि देउवाकै छत्रछायामा उदाइरहेका र सत्ताको स्वाद चाखिरहेकाले नियमित महाधिवेशन कुनैपनि धारणा व्यक्त गरिरहेका छन् । यसले काग्रेसमा पनि कुनै

परिवर्तन नहुने निश्चित जस्तै देखिएको छ ।

राजनीतिक दल र तिनका नेतृत्वले समयको माग र राजनीतिक परिस्थिति एवं जनताको मनस्थितिलाई यसै गरी नबुझ्ने हो भने अब आउने निर्वाचनमा ठुलै भड्का बेहोर्नुपर्ने हुन्छ । भदौ २३ को प्रदर्शन एउटा भेल मात्रै हो पार्टीमा तपाईं नै लोकप्रिय हुनुहुन्छ भनी चुनाव कहिल्यै नजितेका, जित्ने सम्भावना नभएका, समानुपातिक र मनोनीतको बिल्ला भिरेका आफ्ना आसेपासेले भनेका कुरा सुनेर त्यसैमा विश्वस्त रहे भने दलको अभिभावक भएर पाउने सम्मानसमेत हराउँदै जान्छ । भोलि पनि मुलुक सञ्चालन गर्न दलहरू नै चाहिन्छ भन्ने बुझ्न सकेनन् भने त्यसको मार देशले पनि भोग्नुपर्ने छ ।

दलहरूले जुन बाटो समाउलान्, त्यो उनीहरूको अधिकारको कुरा हो तर निर्वाचनअगाडि नै दलसमेतको सहभागितामा गोलमेच सम्मेलन गरी संविधानका केही प्रावधानमा संशोधन गरी निर्वाचन गर्न सके सुम्मा सुगन्ध हुने थियो । २७५ सदस्यीय सङ्घीय संसदलाई १२५ जतिको बनाउने, नेताका पत्नी र व्यापारीलाई बारम्बार ठाउँ दिने समानुपातिक पद्धतिमा परिवर्तन गर्ने, बरू समानुपातिक सिट हटाई २० सिट महिलाका लागि, १५ सिट विभिन्न जातजातिका लागि, पाँच सिट कथित दलितका लागि भनेर मुलुकभरिका मतदाताले मत हाली प्रत्यक्ष निर्वाचित गर्ने व्यवस्थाबाट संसदलाई समावेशी बनाउन सके उपयुक्त हुने थियो ।

त्यस्तै प्रदेश संरचनाको अनावश्यक बोझलाई हल्का बनाउने र स्थानीय सरकारको भूमिकालाई अझ प्रभावकारी बनाउनु अत्यावश्यक छ । हरेक नेपालीको धर्मनिरपेक्षताप्रतिको टिप्पणीलाई भोलिको संसद्ले जनमतसंग्रह वा अन्य कुनै तरिकाबाट सम्बोधन गर्ला तर आजै चाहिएका विषयमा निर्वाचन अगाडि नै सम्बोधन हुन सके फलदायी हुने थियो । संविधानलाई अवैधानिक तवरले क्षतिग्रस्त बनाउन किमार्थ हुँदैन तर प्रत्येक नेपालीका मनले अनावश्यक र बोझ ठानेका विषयमा सरकार र दलका बिचमा सहमति कायम गरी संशोधन हुँदा त्यति धेरै अट्ठायारो मान्न पनि हुँदैन किनकि यो सङ्क्रमणकाल हो र आन्दोलनपछिको शून्य समय पनि हो ।

सामाजिक क्रान्ति र अर्थतन्त्र

ठुलो भूमिका खेल्थ्यो जसले आन्दोलनमा सहभागीलाई एकै पटक ठुलो सङ्ख्यामा सडकमा उतार्नेदिख सरकार गठनसम्मको भूमिकामा आफूलाई स्थापित गर्‍यो ।

यहाँ प्रश्न उठ्छ, ‘डिस्कर्ड’ प्रयोग केका लागि भन्दा आन्दोलनमा होमिन ।

आन्दोलन केका लागि भन्दा भ्रष्टाचार, कुशासन र असफल नेतृत्वको विरुद्धमा । अब यी तीन मूल उद्देश्य जसमा ‘जेनजी’ केन्द्रित थिए, त्यसलाई हराएपछि वा त्यसबाट पार पाएपछि अगाडि बढ्नुपर्ने गन्तव्य के हो त भन्नेमा नयाँ पुस्ता स्पष्ट हुनु जरुरी छ । त्यो भनेको असली आर्थिक विकास हो । कृषिप्रधान देश भन्ने तर कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा कृषिको योगदान २५ प्रतिशत पु-याउन हाम्रोहाम्रो पर्नु । शान्तिका अग्रदूत भगवान् गौतम बुद्ध जन्मेको अनि संसारको सबैभन्दा अग्ला चुचुरो सगरमाथा भएको देशमा वर्षको करिब १०

लाख पर्यटक भित्रिँदैन । पर्यटकका लागि सबैभन्दा उपयुक्त समय सेप्टेम्बर, अक्टोबर जस्ता महिनामा महिनाको एक लाख पर्यटक भित्र्याउन हामीले आजसम्म सकेका छैनौँ । ऊर्जाका जति जोडैतोडैले प्रयास भए पनि पाँच हजार मेगावाटबाट माथि पुग्न सकेनौँ । त्यति उत्पादन भए पनि बजारमा अहिले

सङ्ख्यामा घाइते भए । जनताले खाइनखाई तिरेको करबाट निर्मित राष्ट्रका धरोहर खरानी भए । क्रान्ति उद्देश्यपरक थियो तर परिस्थिति यातनामय बन्यो । आन्दोलन समय र कालक्रमसँगै सामान्य मान्यौँ भने ती देशका लागि रगत बगाउने स्वस्फूर्त सहिदको आँसुले पिरोल्ले छ । यो सत्ताको बागडोर आफ्नो हातमा लिनेहरूले सोच्नुपर्ने विषय हो । यथार्थमा स्पष्ट र निःस्वार्थी योजना बनाउँदा आदर्शवादी नेता बिपी कोइरालाले भने भैँ शिरदेखि पाउसम्म फाटेको लुगा लगाएर हलो जोतिरहेको किसानलाई आँखामा राखेर अघि बढिओस् ।

२०४६ सालमा दलमाथिको प्रतिबन्ध फुकुवा भयो भनौँ या प्रजातन्त्र पुनर्स्थापना, त्यसपछि कसैले पनि बिपीको आदर्श पच्छ याएन । सन् १९९० मा विश्वमा देखिएको राजनीतिक तथा आर्थिक परिवर्तनको मूल प्रवाहमा नेपालले पनि आफूलाई समाहित ग-यो । त्यो नेपालको, हावापानी, इतिहास, संस्कार र संस्कृतिसँग मेल खाने थिएन । २०४८ सालमा बनेको सरकार र त्यसपछिका योजनाकारले गाउँ गाउँमा गएर विद्यालय बनाए, सडक बनाए तर त्यहाँ पढ्ने विद्यार्थी भएनन् सडकमा हिँड्ने युवा सबै बिदेसिए । राज्यलाई बिजनेस थपियो तर व्यावहारिकतामा विकास सबै उल्टो भएर निस्क्यो । लिङ्ग, जाति र पिछ्छाडिकाको मुद्दामा बहस गरियो, शिक्षक कोटा थापियो । राजनीतिक दलको लुछाचुँडी, सङ्घसङ्गठन तातोतातो बहस गर्न थाले तर तिनले उत्पादन गरेका शैक्षिक जनशक्तिको आकार उल्टै सौँचुरिँदै गयो । विकासको अर्थ लागेन । अन्धधुन्ड भएका लगानी र टुक्रे योजना, जसले जनतालाई तत्काल देखाउने गरी भएको विकासले

लगानी अर्थहीन बने । अब नयाँ पुस्ताले त्यसबाट पाठ सिकेर विकासको नयाँ बहस चलाउनु पर्छ ।

विकास र लगानीलाई समय सापेक्षित रूपमा केसँग जोड्ने भन्ने विषयमा हामी चनाखो हुने पर्छ । भारतमा तत्कालीन प्रधानमन्त्री मनमोहन सिंहले आफू अर्थमन्त्री हुँदा विकासलाई सूचना प्रविधिसँग राम्रोसँग जोडे । भारतलाई एकै पटक सूचना प्रविधिको युगमा लगेर अर्थतन्त्रको राम्रो आधार बनाए । त्यही मनमोहन ‘डक्टर्’ ले आज भारत संसारको चौथो अर्थतन्त्र भएको छ । हामीले प्रयोग गरेको र गर्न खोजेका प्रविधिलाई केवल सरकारका लागि प्रत्यक्ष रूपमा कर सङ्कलन गर्ने माध्यम मात्रै नबनाएर दिगो र सामूहिक विकाससँग जोड्ने हो भने हाम्रा लागि प्रविधि वरदान साबित हुन सक्छ ।

अबको विकास योजना अघि बढाउँदा आयोगले दिने गरेको निर्देशनात्मक आदेश एजेन्डा हुनु हुँदैन । त्यहाँ केवल छलफल मात्र हुने हो । विकासको आयाम र सापेक्षता माटोबाटै खोज्नु पर्छ । त्यसका लागि ‘डिस्कर्ड’ अति उपयोगी हुनेमा दुई मत छैन । यस्तै अब कोरा अर्थशास्त्रीले रचेको फेहरिस्तभन्दा पनि सामाजिक अर्थशास्त्रीले दिएको विकासको भाषा हाम्रा लागि उपयुक्त हुन्छ । जहाँ सबै उमेर, जाति, जाति, भाषा, संस्कृति, उमेर र समुदायको मानिस अटाउँछन् । त्योभन्दा पनि तिनले पाँच हजार वर्षअगाडिका वैदिक सोचले भन्दा पनि डिस्कर्ड जस्ता एपले अबका भाइबहिनीलाई एउटै मञ्चमा ल्याउन सक्छ । विकासको एजेन्डामा पनि यसलाई प्रयोग गर्न सके देशलाई फाइदै हुने छ ।

